

SOPHIE LARK

Brute liefde

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Camille Rivera

Ik lig nu al drie uur onder deze Silverado. Ik ben de versnellingsbak eruit aan het halen, een van mijn minst favoriete bezigheden. Het is lastig, een zwaar ding, vuil... Onder normale omstandigheden is het al een rotklusje en ik ben ermee bezig op de – tot nu toe – heetste dag van de zomer.

Er is geen airco in onze garage. Ik ben doorweekt van het zweet, waardoor mijn handen glibberig zijn. Daarbij was BTS net voor de derde keer achter elkaar op de radio, en ik kan er verdomme helemaal niets aan doen.

Eindelijk heb ik alle bouten eruit gehaald en de dwarsverbinding zit niet langer in de weg. Ik ben klaar om de versnellingsbak eruit te halen. Ik moet voorzichtig zijn en het heel geleidelijk doen, zodat ik de koppeling of de koppelomvormer niet beschadig.

Deze versnellingsbak weegt zesenzestig kilo nu ik alle vloeistof eruit heb laten lopen. Ik heb een krik om me te helpen het gewicht te dragen, maar toch zou ik willen dat mijn vader hier was om me te helpen. Hij is na het eten meteen naar bed gegaan. De laatste tijd is hij nogal moe, amper in staat zijn ogen open te houden om een bord spaghetti naar binnen te werken.

Ik zei tegen hem dat hij naar bed moest, dat ik het wel zou regelen.

Ik laat de versnellingsbak op de krik zakken en rol het geheel dan onder de truck vandaan. Daarna verzamel ik alle moeren en

bouten om ze in de zakjes met etiketten te stoppen, zodat ik geen belangrijke onderdelen kwijtraak.

Dat was het eerste wat mijn vader me leerde over het repareren van auto's: zorg voor een goede organisatie en wees nauwkeurig. *Dit zijn complexe machines. Je moet zelf ook een soort machine zijn; er is geen ruimte voor fouten.*

Nu de versnellingsbak eruit is, besluit ik even wat te drinken te pakken om het te vieren. Er is dan wel geen airco, maar de koelkast is altijd koud.

Mijn vader is de eigenaar van een garage op Well Street. Erboven zit een appartement met twee slaapkamers, waar mijn vader, mijn broertje Vic en ik wonen.

Ik loop naar boven en veeg mijn handen af aan een doek. Mijn overall hangt om mijn middel en het shirt eronder is doorweekt van het zweet. Daarnaast zitten er vlekken op van zo'n beetje elke mogelijke vloeistof die uit een auto kan komen, plus... vuil. Het is nogal stoffig in de garage.

Mijn handen zijn zo vuil dat ik ze twee uur zou moeten poetsen met een staalborstel om ze weer schoon te krijgen. In iedere groef en rimpel van mijn lichaam zit olie en de nagels van mijn vingers zijn permanent zwart. Mijn handen afvegen verwijdert het grootste deel van het vuil, maar alsnog laat ik vingerafdrukken achter wanneer ik de deur van de koelkast opentrek.

Ik pak een cola en trek het lipje open, waarna ik het koele blikje even tegen mijn gezicht druk voordat ik eraan begin.

Vic komt zijn kamer uit, hij is opgedoft alsof hij ergens naartoe gaat. Hij kleedt zich alsof hij in een muziekvideo leeft: strakke spijkerbroeken, felle T-shirts en sneakers die hij ijverig poetst met een tandenborstel als er ook maar een spatje modder op zit. Daar gaat al zijn geld naartoe – als hij een keer geld heeft.

Ik moet de neiging om met mijn hand door zijn haar te woelen weerstaan – het is nu lang en rommelig en heeft de kleur van karamel. Vic is pas zeventien, acht jaar jonger dan ik. Soms voel ik me eerder zijn moeder dan zijn zus.

Onze echte moeder heeft hem toen hij tweeënhalf was bij ons

voor de deur gedumpte. Hij was een mager kind met grote, donkere ogen die zijn halve gezicht in beslag namen en belachelijk volle wimpers. (Waarom krijgen jongens altijd de mooiste wimpers?) Hij had geen kleding of eigendommen, afgezien van één Spidermanpoppetje – dat een been miste. Hij nam het overal mee naartoe, zelfs in bad, en 's nachts in bed hield hij het ding stevig vast.

Ik weet niet waar hij voorheen woonde of wie zijn vader is. Mijn vader heeft hem in huis gehaald en sindsdien wonen we hier met z'n drieën.

'Waar ga je heen?' vraag ik hem.

'Uit, met vrienden.'

'Welke vrienden?'

'Tito. Andrew.'

'Wat gaan jullie doen?'

'Kweenie.' Hij pakt zelf ook een cola en maakt het blikje open.

'Naar de film waarschijnlijk.'

'Beetje laat om naar de film te gaan.'

Het is tien over half tien 's avonds. Er beginnen niet veel films na tien.

Vic haalt enkel zijn schouders op.

'Niet te laat thuiskomen,' zeg ik tegen hem.

Hij rolt met zijn ogen en sjokt langs me de keuken uit.

Het valt me op dat hij vandaag een nieuw paar sneakers draagt. Ze zien er in mijn ogen belachelijk uit; wit en blokkerig, met een stel rare, kriegelige grijze lijnen op de zijkant. Het zijn basketbalschoenen, maar volgens mij zou je die schoenen niet echt dragen om te basketballen tenzij je in het jaar 3000 een wedstrijdje op de maan had.

Ze zien er duur uit.

'Hoe kom je daaraan?'

Vic maakt geen oogcontact. 'Heb m'n Jordans geruild met Andrew.'

Ik weet het wanneer mijn broertje liegt. Daar is hij altijd al slecht in geweest. 'Je hebt ze toch niet gejat, hè?'

'Nee!' zegt hij verhit.

‘Waag het niet, Vic. Je bent bijna achttien. Dat soort ongein bezorgt je een strafblad en...’

‘Ik heb ze niet gestolen!’ roept hij. ‘Ik moet gaan. Anders kom ik te laat.’ Hij hangt zijn rugzak aan één schouder en vertrekt, mij alleen achterlatend in de keuken.

Ik drink mijn cola met een frons op. Ik hou van Vic met iedere beschikbare centimeter van mijn hart, maar ik maak me zorgen om hem. Hij gaat om met kinderen die veel meer geld hebben dan wij. Kinderen die wonen in de villa’s op Wieland en Evergreen, wier ouders advocaten in hun snelkeuzemenu hebben staan om hun idioten van een zoons uit de brand te helpen als ze domme keuzes maken.

Die luxe hebben wij niet. Ik zeg steeds tegen Vic dat hij z’n best moet doen en veel moet studeren in zijn examenjaar, zodat hij toegelaten wordt tot een goede universiteit. Hij heeft totaal geen interesse om bij papa en mij te komen werken in de garage.

Helaas heeft hij ook weinig interesse in school. Hij denkt dat hij dj gaat worden. Uit die droom heb ik hem nog niet geholpen.

Ik gooi het blikje in de recyclebak, klaar om weer naar de garage te gaan.

Ik besteed nog een uur aan de versnellingsbak. De eigenaar van de Silverado wil geen vervanging, hij wil dat we hem herstellen. Aangezien we niet precies weten wat er mis mee is, moet ik het hele ding uit elkaar halen, alle onderdelen schoonmaken en dan onderzoeken wat er versleten of kapot uitziet.

Terwijl ik aan het werk ben, denk ik aan Vic. Ik geloof zijn verhaal over die schoenen niet en het bevalt me niet dat hij omgaat met die Andrew. Andrew is de ergste van zijn vrienden; arrogant, verwend en gemeen. Vic is diep vanbinnen een goed joch. Maar hij wil populair zijn. Dat zorgt ervoor dat hij een hoop domme streken uithaalt om indruk te maken op zijn vrienden.

Ik veeg mijn handen weer af en pak mijn telefoon. Ik wil op de

Find My Friends-app kijken of Vic echt bij de bioscoop is.

Zijn blauwe stipje verschijnt en ja hoor, hij is inderdaad niet bij de bioscoop. In plaats daarvan bevindt hij op een adres aan Hudson Avenue; zo te zien is het een huis. Maar Andrew woont daar niet, ik ken niemand die daar woont.

Geïrriteerd open ik Instagram en ik klik Vics stories aan. Hij heeft niets nieuws gepost, dus kijk ik op Andrews account. En daar zijn ze. Alle drie de jongens op een of ander huisfeestje. Vic drinkt iets uit een rode beker, Tito ziet eruit alsof hij helemaal van de wereld is. Er staat een tekstje bij: *nieuwe recordpoging vanavond*.

‘O, absoluut niet,’ sis ik.

Nadat ik mijn telefoon in de zak van mijn overall heb geprop, pak ik de sleutels van mijn Trans Am. Als Vic denkt dat hij zich kan bezatten met die kwallen, dan heeft hij het goed mis. Hij hoort helemaal niet te drinken, maar hij heeft morgenochtend wél een dienst bij de Stop & Shop. Als hij zich nog één keer verslaapt, gaan ze hem ontslaan.

Ik race naar de locatie van zijn blauwe stipje – of nou ja, ik race voor zover de eeuwenoude motor van mijn auto, die anders oververhit raakt, dat toestaat. Deze wagen is ouder dan ik ben – veel ouder – en tegenwoordig weet ik hem vooral in leven te houden met pure wilskracht.

Het huis is maar zeven minuten rijden. Ik had het zonder de app ook wel kunnen vinden; de muziek is aan het begin van de straat al te horen. Tientallen auto’s staan aan weerszijden van de straat geparkeerd. Feestgangers lijken letterlijk uit het gebouw te sijpelen, ze klimmen door de ramen naar binnen en buiten en hangen rond in de voortuin.

De meeste aanwezigen lijken in de twintig te zijn. Dit is een volwaardig huisfeest, inclusief bierpong, op de kop uit een fust drinken, topless meiden die strippoker aan het spelen zijn, stelletjes die op de banken liggen te vozen en zoveel rook van wiet dat ik amper een meter voor me uit kan kijken.

Omdat ik op zoek ben naar mijn broer, kijk ik niet goed uit waar

ik naartoe ga. Ik bots tegen een groepje meisjes op, waardoor een van hen gilt van woede als een deel van de inhoud van haar glas op haar jurk spat.

‘Kijk uit, bitch!’ brult ze, zich omdraaiend.

O, fuck.

Het is me nu al gelukt om tegen iemand aan te botsen die een gloeiende hekel aan me heeft: Bella Page. Ooit zaten we samen op de middelbare school.

Het wordt zelfs nog beter, want Bella staat bij Beatrice en Brandi; samen noemden ze zichzelf vroeger altijd de ‘Queen Bees’. En dat deden ze zonder ironie.

‘O mijn god,’ zegt Bella met haar lijjige stem, waar een lichte heesheid in zit. ‘Ik zal wel meer dronken zijn dan ik dacht, want ik zou durven zweren dat ik naar Smeeraap sta te kijken.’

Zo noemden ze me altijd.

Het is al minstens zes jaar geleden dat ik die bijnaam heb gehoord en toch vervult het me onmiddellijk met zelfhaat, net als vroeger.

‘Wat heb jij nou aan?’ Beatrice staart naar mijn overall met een verschrikte blik, die je doorgaans vooral ziet bij auto-ongelukken of genocide.

‘Ik dacht al afval te ruiken.’ Brandi trekt haar perfecte neusje op.

God, ik hoopte eigenlijk dat deze drie na de middelbare school verhuisd waren. Of misschien gestorven aan dysenterie. Ik ben niet kieskeurig.

Bella heeft haar sluike, blonde haar in een lange bob laten knippen. Beatrice heeft zeker iets aan haar borsten laten doen. Brandi heeft een glinsterende diamant om haar vinger. Verder lijkt er vrij weinig veranderd; alle drie zijn ze nog steeds mooi en goed gekleed en alle drie kijken ze me nog steeds aan alsof ik poep aan hun schoenzool ben.

‘Wow,’ zeg ik vlak. ‘Dit heb ik gemist, zeg.’

‘Wat doe jij hier?’ Beatrice slaat haar dunne armen over elkaar onder haar nieuwe borsten.

‘Hoor jij niet in die krakkemikkige garage te zijn om je gezicht te wassen met motorolie?’ snauwt Brandi.

‘Ik dacht dat ze op Cermak zou zijn op dit tijdstip,’ zegt Bella, die me aankijkt met haar kille blauwe ogen. ‘Om net als haar moeder voor tien dollar per stuk aan lullen te zuigen.’

De hitte en de rook van het feest lijken te vervagen. Het enige wat ik zie, is Bella’s mooie gezicht dat vertrokken is van walging. Zelfs nu ik verdomme woedend op haar ben, moet ik toegeven dat ze best knap is. Ze heeft volle, zwarte wimpers om haar grote, blauwe ogen en roze lippenstift op haar spottend grijnzende lippen.

Dat weerhoudt me echter niet van het verlangen haar perfecte tanden eruit te knallen met mijn vuist. Maar haar vader is een of andere succesvolle bankier die het geld van alle fancy hufters in Chicago in beheer heeft. Ik twijfel er niet aan dat hij me aan zou klagen tot hij een ons weegt als ik zijn prinsesje zou aanvallen.

‘Zij krijgt er tenminste nog tien dollar voor,’ zegt een lage stem. ‘Jij doet het meestal gratis, toch, Bella?’

Nero Gallo leunt tegen de keukenkastjes, zijn handen in zijn zakken. Zijn donkere haar is nog langer dan het op de middelbare school was en het hangt in zijn gezicht. Dat zorgt er echter niet voor dat de blauwe plek onder zijn rechteroog of de nare snee in zijn lip verborgen wordt.

Maar geen van die verwondingen kan de schandalige schoonheid van zijn gezicht bederven. Sterker nog, ze leggen er alleen maar nadruk op.

Nero is het bewijs dat het universum pervers is. Nooit eerder werd zo’n gevaarlijk voorwerp verhuld door zo’n aantrekkelijke verpakking. Hij is net een bes die zo helder en sappig is dat je begint te watertanden als je er alleen maar naar kijkt. Maar slechts één hapje zou je al vergiftigen.

Hij is vloeibare seks in het lijf van James Dean. Alles aan hem, van zijn pruillippen tot zijn arrogante houding, is bedoeld om je hart in je borstkas te laten bevriezen, om vervolgens weer tot leven te springen als hij ook maar één keer naar je kijkt.

Het humeur van de meiden verandert volledig als ze hem zien. Bella lijkt totaal niet te zitten met zijn belediging, ze giechelt en bijt op haar lip alsof hij met haar flirt. 'Ik wist niet dat jij zou komen.'

'Waarom zou jij dat ook weten?' vraagt Nero bot.

Ik heb er totaal geen behoefte aan om met Nero te praten en nog minder om mijn gesprek met de Queen Bees voor te zetten. Ik moet mijn broer vinden.

Voor ik weg kan glippen, zegt Nero: 'Is dat jouw Trans Am daarbuiten?'

'Ja.'

'Is het een '77 SE?'

'Ja.'

'Net als Burt Reynolds.'

'Inderdaad.' Ik glimlach, omdat ik er niets aan kan doen. Ik wil helemaal niet naar Nero glimlachen. Ik wil graag zo ver mogelijk bij hem uit de buurt blijven als maar kan. Maar hij heeft het over mijn enige eigendom waar ik daadwerkelijk dól op ben.

Burt Reynolds reed in *Smokey and the Bandit* in dezelfde auto, behalve dat die van hem zwart was en een gouden adelaar op de motorkap had, terwijl de mijne rood is en racestrepen heeft. Het ding is oud en de kleur is vervaagd, maar nog steeds is het naar mijn mening een behoorlijk toffe auto.

Bella heeft geen idee waar we het over hebben. Ze haat het gewoon dat Nero en ik überhaupt een gesprek voeren. Ze moet de aandacht metéén weer naar zichzelf terugtrekken. 'Ik heb een Mercedes G-Klasse,' zegt ze.

'Dan heeft papa vast een goed jaar gehad.' Nero krult die volle bovenlip op, die door zijn blauwe plek nog voller lijkt.

'Inderdaad, ja,' kirt Bella.

'Godzijdank zijn er helden zoals hij, die al die arme miljardairs helpen om hun geld te verbergen,' merk ik op.

Bella's hoofd draait als een slang naar het mijne; het is duidelijk dat ze wenst dat ik zou vertrekken of sterven zodat zij alleen kon zijn met Nero.

‘Vertel ons alsjeblieft hoe jij de wereld aan het redden bent,’ sist ze. ‘Vervang je de motorolie voor wezen? Of ben je nog dezelfde loser als op de middelbare school? Ik hoop echt voor je dat dat niet het geval is, want als je nog steeds hetzelfde vuile onderkruipseltje bent, dan weet ik niet hoe je gaat betalen voor mijn jurk, die je net vernield hebt.’

Ik kijk naar haar strakke, witte jurk, waarop welgeteld drie vlekjes van de punch zitten. ‘Waarom probeer je hem niet gewoon te wassen?’

‘Je kunt een jurk van achthonderd dollar niet in de wasmachine gooien,’ zegt Bella. ‘Maar dat zou jij natuurlijk niet weten, want jij wast je kleren überhaupt niet. Je wast blijkbaar helemaal niets.’ Ze trekt haar neus op en werpt een blik op mijn vuile T-shirt en de smerige bandana die mijn haren uit mijn gezicht houdt.

Als ze zo naar me kijkt, brand ik van schaamte. Ik weet niet waarom. Ik hecht helemaal geen waarde aan Bella’s mening, maar ik kan de feiten ook niet ontkennen: ik ben arm en zie er verschrikkelijk uit.

‘Je verspilt je tijd,’ zegt Nero op een verveelde toon. ‘Ze heeft geen achthonderd dollar.’

‘God.’ Beatrice giechelt. ‘Levi zou echt eens beveiliging moeten regelen voor deze feestjes. Zodat het vuilnis niet binnen komt lopen.’

‘Weet je zeker dat jij er dan wel in komt?’ zegt Nero zacht. Hij pakt een fles wodka van het aanrecht, neemt een paar grote slokken en loopt dan weg bij de meiden. Mij keurt hij geen blik waardig, alsof hij vergeten was dat ik er überhaupt was.

De Queen Bees zijn me ook vergeten. Ze staren Nero weemoedig na.

‘Hij is zo’n klootzak,’ zegt Beatrice.

‘Een fucking prachtige klootzak,’ fluistert Bella. Haar stem is zacht en vastberaden. Ze staart Nero na alsof hij een Birkin-tas en een Louboutin-hak in één is.

Terwijl Bella wordt verteerd door lust, maak ik van de gelegenheid gebruik om de andere kant op te lopen om Vic te zoeken. Op de begane grond zie ik hem nergens, dus loop ik de trap op en ik begin blikken te werpen in kamers waar mensen aan het vozen zijn, lijntjes aan het doen zijn, of Grand Theft Auto aan het spelen zijn.

Het huis is gigantisch maar vervallen. Het is duidelijk dat dit niet het eerste feest is dat hier gehouden wordt – het houtwerk is versleten, de muren zitten vol met willekeurige gaten. Op basis van hoe de slaapkamers eruitzien, gok ik dat hier meerdere mensen wonen – waarschijnlijk allemaal mannen. De gasten bestaan uit een vreemde combinatie van socialites die kijken hoe de andere helft leeft, zoals Bella, en een groep ruigere types. Het zint me niets dat mijn broertje met deze mensen omgaat.

In de tuin vind ik hem eindelijk. Hij speelt pingpong op een buitentafel. Hij is zo bezopen dat hij zijn batje amper vast kan houden, het ding maakt totaal geen contact met de bal.

Ik grijp de achterkant van zijn T-shirt vast en begin hem mee te sleuren.

‘Hé, wat de fuck!’ roept hij uit.

‘We gaan,’ snauw ik.

‘Volgens mij wil hij helemaal niet weg,’ zegt Andrew tegen me.

Ik heb echt een hekel aan Andrew. Hij is een arrogant huftertje dat graag praat en zich kleedt als een gangster. En ondertussen zijn allebei zijn ouders chirurg en weet ik dat hij zojuist vervroegd is toegelaten tot Northwestern.

Zijn toekomst staat vast. Hij mag nu de bad boy uithangen, want als hij dat beu is, dan gaat hij lekker studeren en laat hij mijn broer achter in de goot.

‘Donder op, voordat ik je ouders bel,’ sneer ik hem toe.

Hij grijnst naar me. ‘Veel succes daarmee. Ze zijn op dit moment op Aruba.’

‘O, oké,’ zeg ik. ‘Nou, dan bel ik de politie om je aan te geven omdat je te jong bent om te drinken.’

‘Oké, oké, ik kom al,’ mompelt Vic. ‘Laat me in ieder geval m’n

tas even pakken.' Hij haalt zijn rugzak onder de pooltafel vandaan en struikelt bijna over zijn eigen voeten omdat hij die belachelijke schoenen nog aanheeft.

'Kom mee,' zeg ik, terwijl ik hem ongeduldig meetrek.

Ik sleep hem door de poort aan de zijkant van het huis, want ik wil niet weer door het huis lopen en het risico lopen dat ik Bella tegenkom. Als we eenmaal op de stoep lopen, ontspan ik een beetje. Maar ik ben nog steeds pissig op Vic omdat hij dronken is.

'Je gaat morgen gewoon werken,' zeg ik hem. 'Ik maak je om zeven uur wakker en het boeit me geen moer of je een kater hebt.'

'Man, ik heb zo'n hekel aan die tent,' klaagt Vic, die achter me aan sjokt.

'O, vind je het niet leuk om boodschappen in te pakken? Dan moet je misschien eens je best gaan doen zodat je een fatsoenlijke opleiding kunt volgen en je dat niet de rest van je leven hoeft te doen.'

Ik duw hem op de passagiersstoel van de Trans Am voordat ik de deur dichtgooi om hem erin op te sluiten. Daarna loop ik naar de bestuurderskant.

'Jij hebt ook niet gestudeerd,' zegt Vic wrevelig.

'Nee, en moet je mij zien.' Ik gebaar naar mijn vuile kleding. 'Ik zal voor altijd in die garage werken.'

Ik rijd weg.

Vic leunt met zijn hoofd tegen het raam. 'Ik dacht dat je het leuk vond...'

'Ik vind auto's leuk. Wat ik niet leuk vind, is olie verversen en de shit van mensen repareren, terwijl ze vervolgens alleen maar klagen over de prijs.'

Ik sla af om Goethe op te rijden en rijd langzaam, want het is al laat en de straat is niet heel goed verlicht.

Alsnog lijkt Vic een beetje groen te worden.

'Stop even,' zegt hij. 'Ik moet misschien kotsen.'

'Ho, wacht even. Ik kan hier niet...'

'Stop!' roept hij, waarna hij een harde ruk aan het stuur geeft.

'Wat de fuck!' gil ik. Meteen trek ik het stuur weer recht, zodat

we niet tegen de auto's aan botsen die langs de weg geparkeerd staan. Voordat ik een goede plek kan vinden om te stoppen, flitsen er rode en blauwe lichten in mijn achteruitkijkspiegel en ik hoor het hoge, schelle geluid van een politiesirene.

'Godver,' zeg ik met een kreun terwijl ik de auto tot stilstand breng.

Vic doet zijn portier open en leunt naar buiten, zodat hij op straat kan overgeven.

'Raap jezelf bij elkaar,' mompel ik.

De agent klopt op mijn raam en schijnt met zijn zaklamp in mijn gezicht. Ik draai het raam naar beneden en knipper, waarna ik mijn droge keel probeer te bevochtigen om iets te kunnen zeggen.

'Hebt u vanavond gedronken?' vraagt de agent.

'Nee, dat heb ik niet,' zeg ik tegen hem. 'Sorry hoor, mijn broertje is ziek...'

De agent schijnt nu met zijn zaklamp op Vic, waardoor zijn bloeddoorlopen ogen en zijn met kots bespatte shirt zichtbaar worden.

'Stap maar even uit,' zegt de agent tegen Vic.

'Is dit echt...'

'Eruit!' blaft hij.

Vic doet zijn portier weer open en strompelt naar buiten, probeerend zijn kots te vermijden. Zijn voet blijft haken in het hengsel van zijn tas, waardoor die ook de straat op wordt getrokken.

De agent instrueert hem om naast de auto te gaan staan met zijn handen op het dak. 'Draag je wapens bij je?' vraagt hij terwijl hij Vic fouilleert.

Mijn broer maakt een ontkennend geluidje en schudt zijn hoofd.

Inmiddels ben ik ook uitgestapt, maar ik blijf aan mijn kant van de auto.

'Ik neem hem wel gewoon mee naar huis, agent,' zeg ik.

De agent stopt even, zijn hand rust op de buitenkant van Vics been. 'Wat zit er in je zak, jongen?' vraagt hij.

'Niets,' zegt Vic dommig.

De agent reikt in Vics spijkerbroek en haalt er een zakje uit. Mijn maag verkrampst. In het zakje zitten twee pillen.

‘Wat is dit?’ vraagt de agent.

‘Geen idee,’ zegt Vic. ‘Die zijn niet van mij.’

‘Blijf staan waar je staat,’ beveelt de agent. Hij tilt Vics rugzak op en begint erin rond te wroeten. Een minuut later haalt hij er een boterhamzakje uit, gevuld met minstens honderd identieke pillen.

‘Laat me raden,’ zegt hij. ‘Die zijn ook niet van jou.’

Voordat Vic ook maar iets kan zeggen, flap ik eruit: ‘Die zijn van mij!’

Shit, shit, shit. Waar ben ik mee bezig?

De agent kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij is lang en fit, heeft een rechte kaaklijn en helderblauwe ogen.

‘Weet je dat wel zeker?’ vraagt hij zacht. ‘Dit zijn er nogal veel. Veel meer dan alleen voor persoonlijk gebruik. Dit wordt gezien als handelswaar.’

Ik zweet en mijn hart gaat wild tekeer. Dit is een enorm fucking probleem. Maar het wordt mijn probleem, niet dat van Vic. Ik kan niet toestaan dat hij zo zijn leven verwoest.

‘Van mij,’ zeg ik stellig. ‘Allemaal van mij.’

Vic kijkt heen en weer van de agent naar mij, zo dronken en zo bang dat hij geen idee heeft wat hij moet doen. Ik kijk hem aan en schud met een minimale beweging mijn hoofd om hem te laten weten dat hij zijn mond moet houden.

‘Ga weer in de auto zitten, jongen,’ zegt de agent tegen Vic.

Vic neemt plaats op de passagiersstoel. De agent doet zijn portier dicht, zodat hij binnen vastzit. Daarna richt hij zijn aandacht op mij.

‘Hoe heet u, juffrouw...’

‘Camille Rivera.’ Ik slik moeizaam.

‘Agent Schultz,’ zegt hij, wijzend naar zijn badge. ‘Kom hier, Camille.’

Ik loop om de auto heen, zodat we allebei in het licht van de koplampen staan.

Als ik dichterbij de agent kom te staan, besef ik dat hij jonger

is dan ik dacht – waarschijnlijk rond de dertig, maximaal vijftendertig. Hij heeft kort, blond haar dat aan de zijkanten opgeschoren is en een zongebruind gezicht. Zijn uniform is strak gestreken.

Hij glimlacht naar me, maar ik ben nog nooit in mijn leven zo bang voor iemand geweest. Hij heeft letterlijk mijn lot in handen, in de vorm van een plastic zakje vol pillen.

‘Weet je wat dit is, Camille?’

Ik kijk naar de pillen. Ze zien er een beetje uit als vitaminepillen voor kinderen; ze zijn lichtgeel en hebben de vorm van schoolbussen. Daarom vermoed ik dat het xtc is.

‘Ja, ik weet wat dat zijn.’ Mijn stem komt er krakend uit.

‘Er zijn in Illinois strenge wetten tegen MDMA.’ De stem van agent Schultz is laag en prettig om naar te luisteren. ‘In het bezit zijn van slechts één pil kan er al voor zorgen dat er een misdaad op je strafblad komt te staan. Vijftien pillen of meer betekent dat er een verplichte minimale celstraf wordt geëist van vier jaar. Ik zou schatten dat je hier zo’n honderdvijftig pillen hebt. Plus die twee in de zak van je broertje natuurlijk.’

‘Die zijn ook van mij, hoor,’ zeg ik snel. ‘Hij wist niet wat het was. Ik vroeg of hij ze even voor me bij zich wilde houden.’

Er valt een lange stilte waarin de agent naar me staart. De blik op zijn gezicht kan ik niet peilen. Hij glimlacht een beetje, maar ik heb geen flauw idee wat die glimlach betekent.

‘Waar woon je?’ vraagt hij me.

‘Wells Street. Boven Axel Auto. Dat is mijn garage – of nou ja, van mijn vader. Ik werk er.’

‘Ben je automonteur?’ Hij kijkt naar mijn kleding.

‘Ja.’

‘Je ziet niet vaak vrouwelijke automonteurs.’

‘Waarschijnlijk ken je überhaupt geen automonteurs.’

Dit is niet het beste moment voor sarcasme. Maar ik ben de opmerkingen zo beu. Al helemaal als ze van mannen komen. Al helemaal de mannen die me hun auto niet toevertrouwen, terwijl ze zelf nog niet eens het verschil weten tussen een zuiger en een bougie.

Gelukkig moet Schultz erom lachen. ‘Slechts één,’ zegt hij. ‘En volgens mij zet hij me geregeld af.’

De stilte tussen ons duurt maar voort. Ik wacht tot hij me in de boeien slaat en me op de achterbank van zijn politieauto zet. In plaats daarvan zegt hij: ‘Axel Auto, op Wells Street?’

‘Ja.’

‘Dan kom ik daar morgen wel even langs.’

Ik staar hem blanco aan, want ik begrijp niet helemaal wat hij bedoelt.

‘Neem je broertje maar mee naar huis,’ zegt de agent. Hij stopt de pillen in de rugzak en ritst hem dicht. Daarna gooit hij de rugzak in zijn kofferbak.

Ik sta nog steeds als bevroren naast hem, volledig in de war. ‘Mag ik gaan?’ vraag ik dommig.

‘Voor nu wel. We spreken elkaar morgen.’

Ik stap weer in mijn auto en mijn hart bonkt pijnlijk tegen mijn ribben. Mijn mond smaakt naar metaal en mijn brein schreeuwt me toe dat dit fucking raar is.

Maar ik ga er niet tegen in. Ik verdrink in de problemen, dus dan ben ik blij als me een reddingsvest wordt toegeworpen.

Ik kan alleen maar hopen dat het geen vermomd anker is.